

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **A. H.** proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.4.2012, č. j. 2012/17407-421,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 17.4.2012, č. j. 2012/17407-421, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně, Kontaktní pracoviště Brno-město (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 31.1.2012, č. j. BMA-638/2012-G, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti) ode dne 1.12.2011 vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce.

Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného z důvodu nezákonnosti v celém jeho rozsahu, neboť jím byla porušena její práva. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že

„závěrečnou zprávou doloženou v průběhu odvolacího řízení je verifikována skutečnost, že otec odvolatelky byl do nemocnice přijat až dne 16.12.2011, tedy poté, co odvolatelka nesplnila svou povinnost již dne 1.12.2011.“ Namítá, že její otec byl přijat do nemocnice dne 28.11.2011, což potvrzuje závěrečná zpráva vydaná dne 6.12.2011. Žalobkyně uvádí, že otec byl v nemocnici v době, kdy měla přijít na kontaktní místo. Žalobkyně namítá, že si je vědoma, že obyčejné opomenutí dostavit se na schůzku by bylo lidskou chybou, ale v psychickém stavu, v jakém byla, by zapomněl téměř každý. Žalobkyně dále uvádí, že jelikož je pro ni rodina tím nejdůležitějším, považuje vážnou nemoc otce a jeho smrt za nejvážnější důvod, který si dokáže představit a postup úřadu vnímá jako nelidský.

Žalobkyně namítá, že v jejím případě se jednalo o důvod uvedený v ust. § 5 písm. c) bod 2 zákona o zaměstnanosti (nezbytná osobní péče o osobu blízkou) a bod 7 (jiné vážné osobní důvody – návštěva otce v nemocnici). Žalobkyně má za to, že výčet vážných důvodů obsažený v ust. § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti je výčtem demonstrativním, neboť jiné vážné osobní důvody jsou poměrně širokým pojmem a neomezují se jen na příklady v tomto ustanovení uvedené.

Žalobkyně poukazuje na nálezný Ústavního soudu ze dne 29.9.2004, sp. zn. III. ÚS 188/04, č. 139, dle něhož platí, že „pokud správní orgány ve správním řízení pouze důsledně vyžadují plnění povinností ze strany občanů a nedbají přitom o ochranu jejich zájmů, je výrazem tohoto postupu přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dochází k porušení čl. 36 Listiny.“ Žalobkyně má za to, že přesně k této situaci došlo v jejím případě. Úřad práce jí uložil, aby doložila vážný důvod, a i přesto že tak učinila, trval na svém a z evidence žalobkyni vyřadil. Žalobkyně dále poukazuje rovněž na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 23.7.2008, sp. zn. 4 Ads 20/2008 a ze dne 30.3.2009, sp. zn. 4 Ads 161/2008. Žalobkyně polemizuje s tím, zda uložená povinnost dostavit se na kontaktní místo má jakoukoli souvislost se zprostředkováním zaměstnání a zda je úřad práce oprávněn plnění této povinnosti po uchazeči požadovat. Žalobkyně namítá, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepřihlédl k tomu, v jaké byla situaci a proč se na kontaktní místo nedostavila. Namítá, že správní orgán neprojevil žádnou shovívavost či alespoň náznak porozumění k tomu, co v té době prožívala, nezajímal se o to, jaké pro ni vyřazení z evidence bude mít důsledky.

Žalobkyně se tedy domnívá, že oba správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, když jí uváděný důvod nepřijaly jako důvod vážný a rozhodly o tom, že bez vážných důvodů mařila součinnost s úřadem práce. Žalobkyně trvá na tom, že pro nedostavení se na kontaktní místo veřejné správy měla vážný důvod, který řádně doložila, a dotčené orgány jej i přes předložené důkazy odmítly akceptovat.

Žalobkyně je toho názoru, že oba správní orgány nesprávně posoudily danou právní otázku ohledně existence vážných důvodů ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a že odvolací orgán kromě toho nesprávně zhodnotil přiložený důkaz – závěrečnou zprávu vydanou Fakultní nemocnicí Brno o hospitalizaci jejího otce v období od 28.11.2011 do 6.12.2011.

Z důvodu procesní ekonomie a zamezení dalšího soudního sporu žádá žalobkyně soud o vyjádření se i k důvodu vyřazení z evidence podle ust. § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o zaměstnanosti, tedy z důvodu, že ve lhůtě stanovené v ust. § 27 odst. 2 neoznámila krajské pobočce Úřadu práce osobně nebo písemně důvody, pro které se nedostavila na kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu. Jelikož vážné důvody trvaly až do pohřbu jejího otce, je přesvědčena, že lhůtu osmi dnů pro splnění oznamovací povinnosti úřad práce nemůže počítat již do 1.12.2011, a pro její nedodržení ji za totožný skutek opětovně vyřadit z evidence.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobkyně navrhuje soudu, aby rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že ze spisového materiálu je zcela zřejmé, že se žalobkyně maření součinnosti s úřadem práce bez prokázání vážného důvodu dopustila. Předně žalovaný poukazuje na ust. § 82 odst. 4 správního řádu, neboť s ohledem na toto ustanovení nebylo možné akceptovat nově doložené potvrzení o zdravotním stavu pana H., které bylo žalobkyní přiloženo až k odvolání. Pokud žalobkyně namítala zdravotní stav pana H., měla toto potvrzení předložit již v průběhu správního řízení kdykoliv do vydání napadeného rozhodnutí, což však neučinila. Žalovaný nijak nezpochybňoval vážný zdravotní stav pana H., nicméně z žádného dokladu doloženého ve správním řízení nevyplývalo, že by se žalobkyně nemohla z objektivních příčin dne 1. 12. 2011 v 10:00 hod. dostavit na kontaktní místo veřejné správy. Žalovaný konstatuje, že uskutečnění kontaktu na kontaktním místě není tak časově náročné, aby žalobkyně neměla dostačující časový prostor i pro případné návštěvy pana H. při splnění této povinnosti. I v případě, že byl pan H. od 28. 11. 2011 do 6.12.2011 hospitalizován, nelze bez dalšího jednoznačně konstatovat, že se na straně žalobkyně jedná o vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný má za to, že žalobkyně takový důvod pro svou absenci neprokázala. Jak žalobkyně sama přiznala, na kontaktní místo veřejné správy se dostavit zapomněla, přičemž tento důvod nemůže být podle názoru žalovaného považován za důvod vážný ve smyslu citovaného ustanovení. Žalovaný má za to, že zdravotní stav pana H. hospitalizovaného dne 28. 11. 2011 žalobkyni nebránil, aby se dostavila na úřad práce na termín stanovený na následující pracovní den, tj. na den 29. 11. 2011, tento den se žalobkyně na úřad práce řádně dostavila, přičemž téhož dne byla se stanoveným termínem, který měl proběhnout bezprostředně poté dne 1. 12. 2011, prokazatelně seznámena a v souvislosti s tím podrobně poučena. Žalovaný uvádí, že podle doložených lékařských zpráv byl zdravotní stav pana H. tíživý dlouhodobě cca od roku 2008, a nejednalo se ani o první hospitalizaci. Pokud by žalovaný uznal zdravotní stav pana H. jako vážný důvod pro neplnění povinností žalobkyně vůči úřadu práce, prakticky by žalobkyně nebyla povinna poskytovat po celou tuto dobu s odkazem na svůj psychický stav jakoukoli součinnost úřadu práce, čímž by vedení žalobkyně v evidenci uchazečů o zaměstnání nemohlo plnit svůj základní účel.

Žalovaný dále uvádí, že ze spisového materiálu je taktéž zřejmé, že úřadu práce žalobkyně žádný vážný důvod neoznámila ve dnech následujících po absenci, když úřad práce kontaktovala až dne 2. 1. 2012, nesplnila tedy vůči úřadu práce ani zákonnou oznamovací povinnost dle ust. § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

Žalovaný vyjádřil nesouhlas s názorem žalobkyně, že postup úřadu práce byl příliš formalistický. Pokud uchazeč o zaměstnání pro svoji absenci na kontaktním místě veřejné správy neprokáže jednoznačně vážný důvod dle ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, tento zákon neumožňuje úřadu práce zvolit jiný postup, než takového uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadit. Je pravda, že veřejná služba je primárně službou veřejnosti, nicméně uchazeč o zaměstnání, který je dobrovolně veden v evidenci úřadu práce, má vůči úřadu práce povinnosti, jejichž porušení má negativní důsledek spočívající ve vyřazení z této evidence.

Žalovaný uvádí, že ačkoliv jsou vážné důvody v ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti uvedeny pouze demonstrativně, nelze pod ně podřadit důvod jakýkoliv. Jelikož podle žalovaného ve správním řízení nebylo konkrétní vážný důvod prokázán, nebylo možné odvolání vyhovět a konstatovat nesprávnost postupu úřadu práce. Názor žalobkyně na povinnost uchazečů o zaměstnání dostavovat se v přesně určený čas a den na kontaktní místo veřejné správy nemůže mít vliv na jiné posouzení této věci. Neplnění povinností uchazeče o zaměstnání bez vážných důvodů musí vést k vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, neboť podle žalovaného není rozdíl mezi povinností dostavit se ve stanoveném termínu na kontaktní místo veřejné správy nebo na úřad práce.

Žalovaný konstatuje, že zákon o zaměstnanosti neumožňuje přihlédnout k následkům, které pro žalobkyni mělo vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, je tedy bez významu, do jaké situace se žalobkyně vyřazením z této evidence dostala.

Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že nesplnění oznamovací povinnosti žalobkyní vůči úřadu práce není předmětem řízení. Dle názoru žalovaného není na posouzení soudu, zda žalobkyně tuto povinnost nesplnila, ale rozhodovat v této věci je v diskreční pravomoci úřadu práce.

Z výše uvedených důvodů se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a proto navrhuje, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobkyně, v níž žalobkyně setrvává na svém stanovisku vyjádřeném již v podané žalobě. Žalobkyně považuje náhlé zhoršení zdravotního stavu blízkého člena rodiny za vážný důvod dle ust. § 5 písm. c) bodu 6 nebo bodu 7 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně namítá, že vážnost zdravotního stavu otce a následné úmrtí doložila úmrtním listem, který úřadu práce poskytla ještě před vydáním rozhodnutí. Žalobkyně je přesvědčena, že tímto způsobem vážné důvody prokázala. Žalobkyně uvádí, že doklad o hospitalizaci otce v době, kdy se měla dostavit na kontaktní místo veřejné správy, žalobkyně doložila k odvolání na podporu svých tvrzení, hlavní důkaz (úmrtní list) byl však předložen již v řízení před úřadem práce. Přes výše uvedené žalobkyně považuje nesprávné zhodnocení později doloženého důkazu odvolacím orgánem za vadu řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí. Žalobkyně dále nesouhlasí s argumentem žalovaného, že měla dostatečný prostor pro splnění vytýkané povinnosti uchazeče o zaměstnání. Žalobkyně zdůrazňuje, že nemožnost návštěvy kontaktního místa odůvodňovala psychickým stavem, který jí neumožňoval plnit běžné povinnosti. Žalobkyně má za to, že mělo být přihlédnuto ke skutečnosti, že byla na úřadu práce evidována od roku 2004 a vzorně

8 let plnila své povinnosti. Co se týče argumentace žalovaného, že zdravotní stav jejího otce byl tíživý dlouhodobě, žalobkyně uvádí, že otec byl sice chronicky nemocný, ale v inkriminované době došlo k rapidnímu zhoršení jeho zdravotního stavu, které vyústilo v hospitalizaci. Tato situace byla mimořádná, nikoli trvající od roku 2008. Vzhledem k tomu, že po celou dobu od roku 2008 své povinnosti uchazečky o zaměstnání poctivě plnila, považuje žalobkyně tento argument žalovaného za zcela irelevantní a nedůstojně snižující pietu jejího otce.

V reakci na repliku žalobkyně bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného, v níž žalovaný setrvává na argumentaci vyjádřené již ve vyjádření k žalobě. Pokud žalobkyně jako hlavní důkaz označuje úmrtní list, žalovaný uvádí, že tento důkaz nelze bez dalšího akceptovat jako omluva absence žalobkyně na stanoveném termínu na kontaktním místě veřejné správy. Žalovaný uvádí, že musí být prokázána souvislost mezi takovým důkazem a nesplněním povinnosti, což v tomto případě prokázáno nebylo. Podle žalovaného neobstojí argumentace žalobkyně, že se v daném případě jednalo o rapidní zhoršení zdravotního stavu, které vyvrcholilo v hospitalizaci, neboť ze spisového materiálu je zřejmé, že pan H. nebyl hospitalizován poprvé. Ze samotné hospitalizace pana H. tedy nemohl mít úřad práce za to, že jeho stav je tak vážný, že zapříčinil absenci žalobkyně na kontaktním místě veřejné správy. Žalobkyní namítaný psychický stav, který by jí neumožňoval plnění povinností vůči úřadu práce, nebyl prokázán v takové míře, aby mohlo být konstatováno, že žalobkyně pro svoji absenci měla vážný důvod. K argumentaci žalobkyně žalovaný dále uvádí, že zákon o zaměstnanosti neumožňuje přihlédnout k předchozí bezproblémové docházce a řádnému plnění povinností uchazeče o zaměstnání, je tedy na uchazeči o zaměstnání, aby věnoval všem stanoveným termínům patřičnou pozornost. Žalovaný konstatuje, že správní orgány mají pochopení pro nelehké životní situace, ve kterých se může uchazeč o zaměstnání ocitnout, je však na zvážení, zda právě konkrétní situace je natolik závažná, aby pro ni byl uchazeč o zaměstnání zcela neschopen poskytovat součinnost úřadu práce. S ohledem na výše popsané skutečnosti se žalovanému nejeví, že by žalobkyně nemohla i v době, kdy byl pan H. hospitalizován, své povinnosti vůči úřadu práce řádně plnit.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1.11.2004 byla žalobkyně na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. Dne 29.11.2011 byla žalobkyně seznámena se stanovením prvního kontaktu na kontaktním místě veřejné správy, podle kterého se žalobkyně měla dne 1.12.2011 v 10:00 dostavit na kontaktní místo veřejné správy – Česká pošta, s.p., Spáčilova 1109/15, Brno. Tuto povinnost žalobkyně nesplnila.

Dne 27. 12. 2011 bylo žalobkyni fiktivně doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

Dne 2. 1. 2012 se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně a jako důvod své nepřítomnosti na kontaktním místě veřejné správy uvedla vážnou nemoc otce, za kterým docházela do nemocnice. Na výzvu správního orgánu prvního stupně žalobkyně dne 5. 1. 2012 doložila úmrtní list, dle něhož otec žalobkyně zemřel dne 22. 12. 2011.

Dne 31. 1. 2012 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. BMA-638/2012-G, kterým bylo rozhodnuto o vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 1.12.2011 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala včasné odvolání.

Dne 17. 4. 2012 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. 2012/17407-421, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Toto rozhodnutí je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

V dané věci byla žalobkyně vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání proto, že mařila součinnost s úřadem práce tím, že se nedostavila na kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu bez vážných důvodů.

Podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti úřad práce uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážných důvodů maří součinnost s úřadem práce (§ 31).

Podle ust. § 31 písm. c) téhož zákona uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce nebo kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)].

Podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti vážné důvody spočívají v

1. nezbytné osobní péči o dítě ve věku do 4 let,
2. nezbytné osobní péči o fyzickou osobu, která se podle zvláštního právního předpisu považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), ve stupni III (těžká závislost) nebo ve stupni IV (úplná závislost) 3a), pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou,
3. docházce dítěte do předškolního zařízení a povinné školní docházce dítěte,

4. místě výkonu nebo povaze zaměstnání druhého manžela nebo registrovaného partnera,
5. okamžitým zrušení pracovního poměru zaměstnancem podle § 56 zákoníku práce,
6. zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s Úřadem práce - krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) při zprostředkování zaměstnání, nebo
7. jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.

Z uvedené právní úpravy je zřejmé, že pokud se uchazeč o zaměstnání nedostaví na úřad práce ve stanoveném termínu, bude z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazen. To však neplatí, pokud doloží vážné důvody, pro které se ve stanoveném termínu nedostavil.

Mezi stranami není sporné, že žalobkyně se dne 1.12.2011 v 10:00 hod. nedostavila na kontaktní místo veřejné správy, podstata žalobních námitek spočívá v tvrzení, že správní orgány obou stupňů nesprávně zhodnotily důvod, pro který se žalobkyně na kontaktní místo předmětného dne nedostavila. V dané věci se tedy jedná především o posouzení otázky, zda důvod, pro který se žalobkyně dne 1.12.2011 v 10:00 hod. nedostavila na kontaktní místo veřejné správy, bylo možné považovat za vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, či nikoliv.

Žalobkyně v průběhu správního řízení i v podané žalobě uváděla skutečnosti, které podle jejího názoru představují vážné důvody ve smyslu ust. § 5 písm. c) bod 2 zákona o zaměstnanosti (nezbytná osobní péče o osobu blízkou) a ust. § 5 písm. c) bod 7 téhož zákona (návštěva otce v nemocnici).

Pokud se jedná o tvrzení žalobkyně, že se nedostavila na kontaktní místo veřejné správy z důvodu osobní péče o osobu blízkou (ust. § 5 písm. c) bod 2 zákona o zaměstnanosti), soud uvádí, že toto ustanovení na posuzovanou věc aplikovat nelze. Jak sama žalobkyně uvádí, v rozhodné době, kdy se měla dostavit na kontaktní místo veřejné správy (dne 1.12.2011 v 10:00 hod.), byl její otec hospitalizován v nemocnici. I kdyby žalobkyně chodila svého otce do nemocnice pravidelně navštěvovat, tyto návštěvy v žádném případě nelze chápat jako osobní péči o osobu blízkou.

K žalobkyní namítané argumentaci, že v daném případě byl naplněn důvod podle ust. § 5 písm. c) bod 7 (jiné vážné osobní důvody) soud uvádí, že vzhledem k přiloženým důkazům (lékařské zprávy, úmrtní list) nepochybně tvrdí žalobkyně, že zdravotní stav jejího otce byl vážný. Soud je ovšem stejně jako žalovaný toho názoru, že z žádného dokladu nevyplývá, že by existovaly objektivní příčiny, které by žalobkyni bránily se dne 1.12.2011 v 10:00 hod. dostavit na kontaktní místo veřejné správy. Pokud žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že závěrečnou zprávou doloženou v průběhu odvolacího řízení byla verifikována skutečnost, že její otec byl do nemocnice přijat až poté, co žalobkyně nesplnila svou povinnost, soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že žalovaný předložené důkazy zhodnotil nesprávně. Ze závěrečných zpráv předložených žalobkyní k odvolání vydaných Fakultní nemocnici Brno totiž nepochybně vyplývá, že otec žalobkyně byl hospitalizován nejen

v období od 16.12.2011 do 22.12.2011, ale rovněž v období od 28.11.2011 do 6.12.2011. Toto tvrzení žalovaného nicméně samo o sobě není způsobilé způsobit nezákonnost rozhodnutí, jelikož žalovaný se přesto dostatečným způsobem vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně. Ačkoliv soud připouští, že žalobkyně svého vážně nemocného otce v nemocnici navštěvovala (byť z předložených dokladů nelze dovodit, že by v nemocnici byla právě dne 1.12.2011 v 10:00 hod.), ztotožňuje se s tvrzením žalovaného i správního orgánu prvního stupně, že poskytnutí součinnosti na kontaktním místě veřejné správy bylo otázkou několika minut a že žalobkyně měla dostatek časového prostoru pro uskutečnění případných návštěv otce v nemocnici i při splnění této povinnosti. Pokud žalobkyně namítala, že na schůzku zapomněla z důvodu špatného psychického stavu, soud připouští, že žalobkyně se mohla ocitnout ve špatném psychickém stavu v důsledku složité rodinné situace, v řízení ani v žalobě však nijak neprokázala, že by její psychický stav byl natolik závažný, že by jí zcela bránil v plnění povinností vůči úřadu práce (např. lékařským potvrzením od psychologa, psychiatra apod.). Nadto je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že s termínem, kdy se měla dostavit na kontaktní místo veřejné správy (1.12.2011), byla žalobkyně seznámena dne 29.11.2011, tedy pouhé dva dny předem. Toto seznámení se s termínem včetně poučení žalobkyně stvrdila svým podpisem, aniž by uvedla nějaké problémy (přestože v tu dobu již byl její otec hospitalizován).

Ze shora uvedených důvodů má soud stejně jako žalovaný za to, že v daném případě nebyly dány ani tzv. jiné vážné osobní důvody ve smyslu ust. § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti pro maření součinnosti s úřadem práce.

Soud má za to, že žalobkyni uvedený nálezný Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 188/04, nelze na danou věc aplikovat. Jednak se soud v předmětné věci zabýval skutkově i právně zcela jinou otázkou a jednak v nyní projednávaném případě v postupu správních orgánů přepjatý formalismus shledat nelze. Žalobkyně se ve stanoveném termínu (dne 1. 12. 2011) nedostavila na kontaktní místo veřejné správy, na úřad práce se dostavila až dne 2.1.2012, kdy jako důvod neúčasti uvedla, že na návštěvu zapomněla z důvodu vážné nemoci otce. Na základě výzvy správního orgánu prvního stupně k doložení těchto skutečností žalobkyně doložila pouze úmrtní list, k odvolání následně přiložila závěrečné lékařské zprávy o hospitalizaci jejího otce. Jak již bylo uvedeno, žádným z těchto dokladů nebylo možné prokázat, že existovaly objektivní vážné důvody, které žalobkyni bránily v účasti na kontaktním místě veřejné správy dne 1. 12. 2011. Za této situace nelze přičítat správním orgánům, že zájmy žalobkyně nebyly dostatečně chráněny.

Soud má za to, že na projednávaný případ nejsou aplikovatelné ani rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 20/2008-58 a ze dne 30.3.2009, sp. zn. 4 Ads 161/2008. Ačkoli soud nikterak nezpochybňuje závěry zde uvedené, je třeba konstatovat, že v nyní posuzované věci se jedná o jiný skutkový stav. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyni byla poskytnuta součinnost ze strany úřadu práce, když byla vyzvána k doložení vážných důvodů, které jí bránily v účasti na kontaktním místě veřejné správy, tyto důvody však ze strany žalobkyně doloženy nebyly.

Pokud žalobkyně polemizuje s tím, zda uložená povinnost dostavit se na kontaktní místo má souvislost se zprostředkováním zaměstnání, soud uvádí, že je pravda, že veřejná služba je primárně službou veřejnosti, nicméně uchazeč o zaměstnání, který je veden

v evidenci uchazečů o zaměstnání, má vůči úřadu práce povinnosti, spočívající mimo jiné i v poskytování součinnosti, o čemž byla žalobkyně řádně poučena. Podle ust. § 7a odst. 1 zákona o zaměstnanosti může úřad práce určit úkony, které lze vůči němu činit prostřednictvím pověřeného kontaktního místa veřejné správy. Pokud tedy správní orgán prvního stupně určil, že žalobkyně jako uchazeč o zaměstnání bude plnit povinnost součinnosti na určeném kontaktním místě veřejné správy, postupovala v souladu s tímto zákonným ustanovením.

Zbývajících námitkami vyjádřenými v replice žalobkyně brojí proti tvrzením žalovaného, které nebyly obsaženy v napadeném rozhodnutí, ale až ve vyjádření k žalobě. Jelikož soud v rámci soudního řízení přezkoumává napadené rozhodnutí žalovaného, nikoli vyjádření k žalobě, soud se těmito námitkami blíže nezabýval.

Pokud žalobkyně žádá soud o vyjádření se k otázce, zda důvody, pro které se nedostavila na kontaktní místo, oznámila žalobkyně ve lhůtě stanovené v ust. § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, soud konstatuje, že tato otázka nebyla předmětem daného řízení, a proto ani soudu nepřísluší se jí na tomto místě zabývat.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud rozhodl tak, že žalobu žalobkyně ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Marie Šeregelyová